

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard):

Det ærede medlem hr. Asger Jensen har under henvisning til tidligere udtalelser fra min side spurgt mig, om jeg er tilfreds med den ordning, der nu træffes: at vejnævnet, forinden disse tilskud ydes af vejfonden, skal fremkomme med en erklæring om de pågældende arbejders ønskelighed.

Jeg må måske lige knytte et par bemærkninger til dette spørgsmål. Jeg minder først om, at jeg jo rejste spørgsmålet ved fremsættelsen af det forslag til folketingsbeslutning angående Østifternes Kreditforenings bygning, som jeg fremsatte i forrige samling, idet jeg da udtalte:

„det radikale venstre forbeholder sig derfor at rejse spørgsmålet om en vis begrænsning i de bemyndigelser, der er givet trafikministeren på dette område, så at der nås frem til en for statens bevillingsmyndighed mere betryggende ordning.“
(Folketingstidende 1956-57, sp. 39).

Spørgsmålet blev meget grundigt behandlet i det udvalg; der blev nedsat vedrørende Østifternes Kreditforenings bygning. Under disse forhandlinger var der forskellige tanker fremme. Jeg erindrer — hvad andre medlemmer af udvalget sikkert også erindrer — at jeg ikke på noget tidspunkt stillede forslag om, at disse problemer skulle henvises til finansudvalget, men at jeg tværtimod stillede mig noget tvivlende over for, om finansudvalget var det rette forum på dette område.

Forhandlingerne sluttede jo med, at folketinget besluttede at udtale — hvis jeg må citere —

„at en undersøgelse af spørgsmålet om en revision af de gældende regler for vejfondens tilskud til vej- og gadearbejder med eventuelle tilsluttende nedrivninger af bygninger snarest bør optages med det for øje at tilvejebringe størst mulig sikkerhed for, at sådanne tilskud fra vejfonden også ud fra en samfundsmæssig vurdering altid har tilstrækkelig økonomisk begrundelse.“

Med andre ord, vi enedes om, at den

egentlige forhandling om problemet rettelig henhørte under det udvalg, der bestod med henblik på tilskud til offentlige veje, og det, der nu er sket, er altså, at man i dette udvalg har fundet frem til, at vejnævnet vil være det rette forum til at fremkomme med en udtalelse på dette område; og jeg må sige til det ærede medlem, at jeg finder det ganske fornuftigt herigennem at sikre, at disse problemer på det rette tidspunkt, inden afgørelse træffes, kommer frem i offentlighedens søgelys. Hertil må man så — med henblik på det udtryk, det ærede medlem brugte angående spørgsmålet om bevillingsmyndighedens stilling — føje, at hermed henhører disse spørgsmål under den til enhver tid siddende ministers parlamentariske ansvar. Der er ikke tvivl om, synes jeg, at der her er truffet en ordning, hvorved også bevillingsmyndigheden kan føle sig ganske tryk.

Asger Jensen: Jeg forstår, at den højtærede økonomiminister er tilfreds med det resultat, udvalgsflertallet er nået frem til, men det kan ikke betyde, at man dermed er nået frem til det, som det daværende ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i 1956 ønskede, nemlig at bevillingsmyndigheden må have et vist indseende i de konkrete tilfælde. Vi har jo heller ikke sagt, at vi var helt klar over, hvad der ville være den rigtige udvej, men vi har ment, at den rigtige udvej var, at bevillingsmyndigheden fik indflydelse derpå, og derfor har vi også i vor udtalelse i betænkningen peget på bl. a. finansudvalget eller et andet udvalg. Jeg kan også nævne, at vi i udvalget har stillet forslag om, at alle større arbejder skulle opføres på finansloven, således at den bevilgende myndighed, nemlig folketinget, var med til at afgøre de enkelte sager.

Derfor har vi været villige til at deltage i en sådan drøftelse for ikke alene at nå frem til det bedste, men også nå frem til det, folketinget vel har tænkt på med den erklæring, der blev citeret her fra talerstolen. Vi er altså ikke enige i, at bevillingsmyndigheden får mere indflydelse, end den hidtil